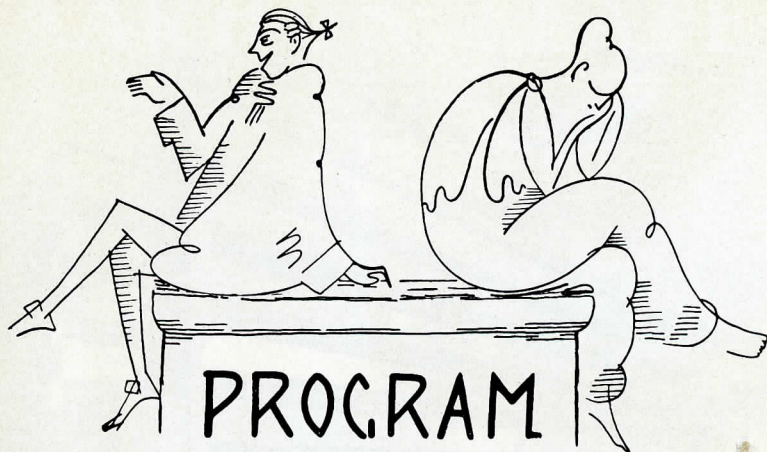

AARHUS TEATER

AARHUS TEATER
DIREKTION: POUL PETERSEN

TEKSTBIDRAG:

Felicien Marceau:
HVIS JEG SKAL SIGE NOGET OM MIT STYKKE

Carl Frederik Garde:
DER ER JO ALTID SPAREKASSEN

Felicien Marceau:
HVAD LER VI AF?

ET KIG TILBAGE — ORIENTERING

Omslagstegning: Sikker Hansen - Vignet: John Sparre Christensen - Redaktion: Henning Hansen

Mime Fønss som Marie Paule og Ulf Stenbjørn som Croupieren i »Værsgo' og spis«

FELICIEN MARCEAU, pseudonym for Louis Carette, født i Belgien 1913, nu bosat i Paris. Forfatter af en række essay's og romaner. I Danmark kendt som dramatiker fra successen »Ægget« (L'œuf), opført på Alléscenen (1958) og Aalborg teater (1959), og nu oktober 1961 danmarkspremiere på »Vær's'go' og spis« (La bonne soupe) på Aarhus teater.

Felicien Marceau :

Hvis jeg skal sige noget om mit stykke . . .

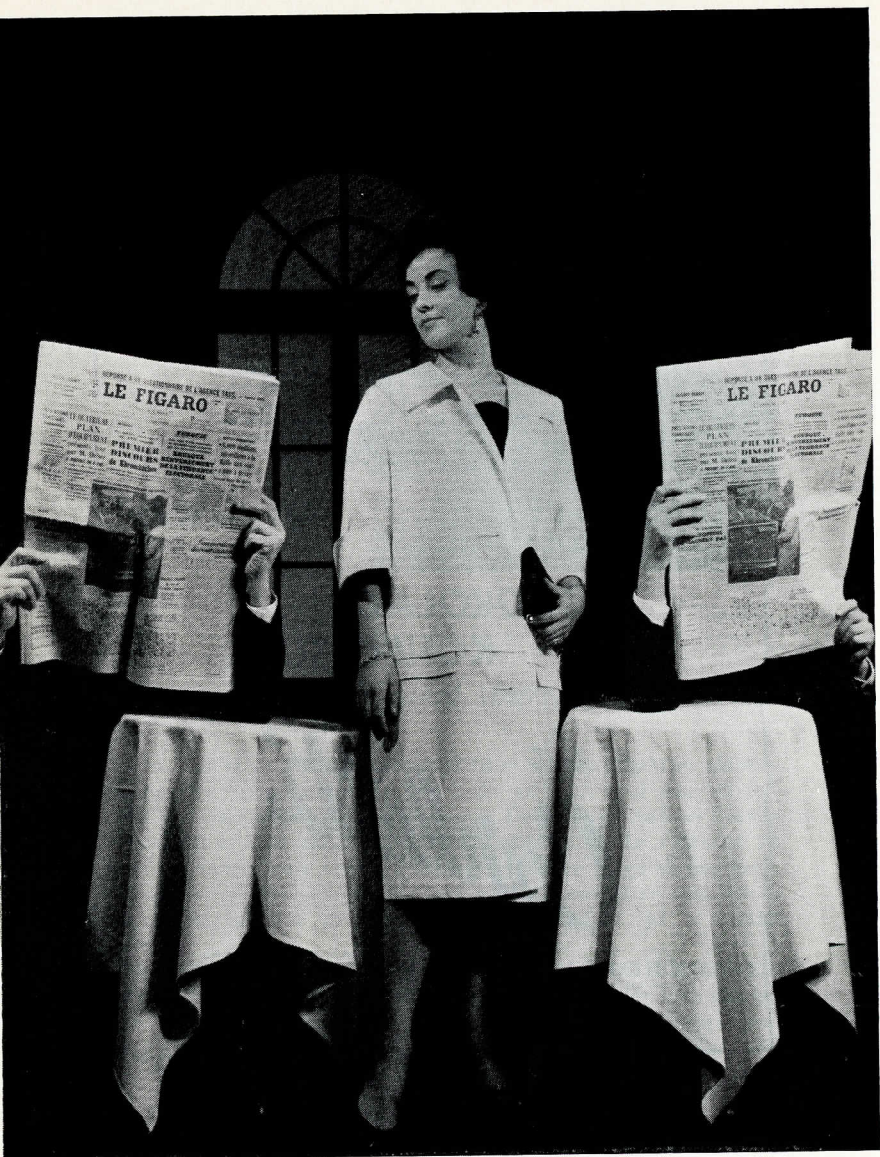
Hver gang, jeg skal sige noget om mit stykke »Vær's'go' og spis«, støder jeg på den samme vanskelighed. Stykket er ganske øjensynlig komisk. At dømme efter opførelserne udfordrer det latteren. Ser jeg imidlertid på dets handlingsforløb, kan jeg vende og dreje mig, som jeg vil: Det er helt igennem alvorligt. Ligger der en modsigelse deri? En mindre, end man kunne antage. Jeg tror, at ligheden mellem det komiske og det tragiske består i, at begge vil udtrykke noget, der skal tages alvorligt – gør de det ikke, så er det hverken dybsindigt eller interessant. Inderst inde tror jeg endog, at der – i det mindste i vor moderne virkelighed – tilkommer det komiske større betydning. Tårer kan bedrage, latteren bedrager ikke. I latteren ligger der noget lægende, noget,

der renser sindet, noget åbent, brutalt, noget, der er i samklang med den herskende hensynsløshed, noget direkte, som vælger den korteste vej for at nå den nøgne sandhed.

Temaet i »Værs'go' og spis« er – ridset op med få ord – dette: En kvinde er kommet til det punkt på sin livsbane, hvor man pludselig ikke mere kan undertrykke kravet om at gøre status. Man ser sig tilbage og ser, hvor ens udgangspunkt var, og hvortil man nu sluttelig er nået. Man spørger sig selv: hvad har jeg fået ud af min tilværelse, af min ungdom? Det er sandhedens, konfrontationens øjeblik. Nu, til en konfrontation må der være to; ud fra denne erkendelse bød sig for mig nødvendigheden af at besætte en rolle med to skuespillerinder. Ikke, som man måske ville tro to fremstillerinder, der optræder efter hinanden, men to, der samtidig står på scenen, og som lever det samme liv – kun i hver sin periode. Når tæppet går op, er der øjensynlig ingen som helst forbindelse mellem disse to kvinder, Marie-Paule nr. 1 – Marie-Paule nr. 2. Forbindelsen skal stykket afsløre. Af spændingen: »Hvad skal der blive af hende«? resulterer spændingen: »Hvorledes kunne hun blive sådan«? Udgangspunktet og hendes nuværende livssituation viser sig samtidig for vore øjne. Blivende er kun vejen, der fører fra den attraktive lille ekspeditrice til den smykkebehængte modne kvinde. Den har et navn: Den kalder sig livet, den kalder sig tiden – og den spiller den egentlige hovedrolle i stykket.

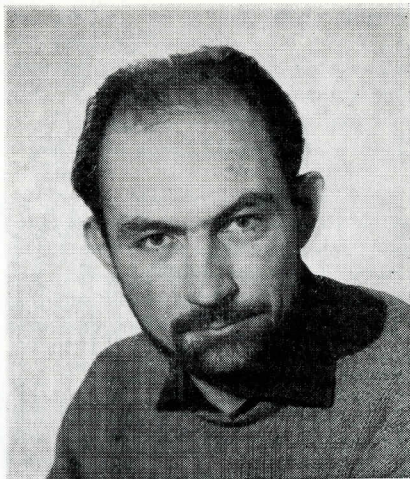
Bortset fra uheld, vanskabne og lykkelige tilskikkelser lader livsforløbet sig, tror jeg, i det væsentlige føre tilbage til et temperamentsmøde med en idé, en lidenskab eller en tvangsforestilling. Lige fra sin fattige barndom har Marie-Paule kun ét, hun er angst for: ikke at have til dagen og vejen. Man kunne tro, at denne angst ikke rummer noget epokegørende. Jeg er af den mening, at man ikke skal undervurdere den, da den indtager en ret betydningsfuld plads i tilværelsen i dag. I vort stykke er frygten for fattigdom, for savn ene og alene en mindre udgave af den almindelige angst, der stammer fra de dybeste regioner i sjælen. Det drejer sig om en følelse, der er så betegnende for

vor tid: uden job, uden profession, uden noget at leve af, kort og godt, uden penge er man en person, der på en vis måde ikke eksisterer, en, man ikke tillægger nogen betydning, en, der sagtens kan forsvinde, uden at nogen tager sig af det, en, der svinger mellem det at være og ikke at være. For en svag karakter kan denne angst være dødbringende. Marie-Paule's karakter er ikke svag. Fordi hun er hård, energisk og beslutsom, bliver frygten hos hende til oprør. Marie-Paule går i krig og betjener sig som kvinde af kvindens urgamle våben, sin krop. Verden er, som den nu engang er – Marie-Paule gør ikke krav på at reformere den. Det, hun vil forbedre, er sin egen position i samfundet. Mig forekommer det, at to ting retfærdiggør hende – for det første en vis sans for retfærdighed. Fordi hun ikke har ambition om at omvende verden, er ikke sagt, at hun accepterer den – hendes primitive sind hader uretfærdighed. For det andet hendes sundhed, hendes sindsligevægt, der, når alt kommer til alt, forlener hende med sådan noget som moral. Vi oplevede hendes møde med lasten, og hos hende fremkalder dette møde udelukkende en helig undren – men tilsøler hende ikke. Alt i alt tror jeg, at Marie-Paule med sin uslebne, glade og impulsive måde at være på dog er noget i retning af en heltinde.

Hanne Ribens som Marie Paule, bag aviserne Jørgen Fønss og John Hahn-Petersen i »Værs'go' og spis«

Palle Skibelund

„Der er jo altid sparekassen“

Det er sagt så tit, at det hører med til et teaters pligter at eksperimentere, at bringe væsentligt nyt frem, selv om man ikke på forhånd kan vide, om succes'en er hjemme. Det nye ved Aarhus Teaters forestilling er ikke blot, at Felicien Marceau's stykke »Værsgo og spis« for første gang vises i Danmark – det er i lige så høj grad, at ansvaret for forestillingen er lagt på skuldrene af en ung mand, der aldrig før har instrueret rigtige skuespillere på et rigtigt teater.

Det tør siges at være et eksperiment, men den, der er mindst imponeret, er såmænd manden selv: *Palle Skibelund*. Når man spørger ham, om han ikke er glad for den chance, han har fået, svarer han kun:

– Det er længe siden, jeg vænnede mig af med at bryde ud i be-

gejstring og sige: »Nu er den der!« – det er den måske alligevel ikke.

Han taler heller ikke gerne om den opgave, han arbejder med. Han har intet villet sige om Marceau's stykke og sit mål med det. Når han ikke har sagt, hvad han ville, kan man i hvert fald ikke sige, at han ikke nåede det. Og han giver en udmærket motivering for sin forsigtighed:

– Ingen stykker bliver, som man vil have dem, siger han. De forandrer sig altid undervejs. Hvis man kunne krystallisere sig ud og selv fremstille alle rollerne, kunne det måske gå efter en snor. Men det er skuespillerne, der skal spille, og deres opfattelser betyder også noget. Resultatet bliver måske lige så godt som det, man selv havde forestillet sig, men altid anderledes.

Sådan taler en begynder ikke, og Skibelund er naturligvis blevet kaldt til Aarhus Teater, fordi han allerede har vist, at han kan noget. Med sine kun 32 år har han alligevel en betydelig erfaring bag sig. Hans vej har bare formet sig anderledes end de fleste iscenesætteres, og det er ikke personlig ambition, der har drevet ham frem. »Jeg har aldrig rendt nogen på dørene«, siger han og hævder bestemt, at det er tilfældigheder, der har ført ham ind på det spor, han nu følger, »bare for at se, om det fører nogen steder hen«.

Efter studentereksamen studerede han medicin i halvandet år, kede sig jævnt og blev i stedet stud. mag. med dansk og engelsk som hovedfag. Her var det udsigterne, der skræmte ham: »40 års lærergerning i gymnasieskolen – i bedste fald«, som professoren udtrykte det. Det var i 1950, og samme år kom Skibelund med i den københavnske studentscene. Det fangede ham, men hverken arbejdet her eller studiet kunne han leve af. Han tog forskellige job og endte en tid som bogholder i en sparekasse.

Det er betegnende for Skibelund, at han ikke med et ord indrømmer, at han har lavet noget særligt, når han taler om sit scenearbejde, men ser ud til at nære en lille beundring for sig selv over, at han virkelig er i stand til at bestride en bogholders job.

– Stillingen står stadig åben for mig, siger han.

I 1958 forlod Palle Kjørulff Schmidt studenterscenen, som dermed pludselig stod uden instruktør. Skibelund trådte ind i stedet, simpelt hen fordi der ikke var andre, og spilles skulle der. Men hverken dengang eller senere blev instruktørgerningen en ambition for ham.

– Jeg ved stadig ikke, hvad jeg vil, siger han. Det kommer an på, hvordan det udvikler sig. De opgaver, jeg har fået, har man formentlig givet mig, fordi man mente, de var noget for mig.

– Og hvis opgaverne holder op med at melde sig?

– Tjah, så er der jo altid sparekassen.

Han indrømmer dog, at han gerne vil have flere opgaver:

– Men kun, hvis jeg kan få lov til at følge min linje. Der går så mange fallerede talenter rundt, folk, der er gået med til at lave noget andet end det, de ville. Nej, så hellere tage sig et borgerligt erhverv.

For studenterscenen har Skibelund f. eks. iscenesat Adamovs »Professor Tarrane«, Ionescos »Jacques« og samme forfatters »Situation for fire«, der også blev vist i Fjernsynet. Han nævner med en anelse af stolthed i stemmen, at han var den første i verden, der satte Samuel Becketts »Slutspil« på scenen, men når man så begynder at tale om hans iscenesættelse af Erik Knudsens satire »Frihed – det bedste guld«, Skibelunds hidtil største bedrift, som der er gået gny af over landet, så virker han igen lidt uinteresseret i sin egen andel af æren.

Men hvad han end selv mener, så har hans resultater inden for studenterscenen medført, at man er begyndt at kalde på ham fra andre sider. For radioen har han instrueret tre hørespil: Ester Nagels »Bryllupsdagen«, Lars Forssells »Fødselsdagen« og Ionescos nyligt udsendte »Enetime«.

Her stod han, da Aarhus Teater bad ham komme. Tilsyneladende frygtløst gik han i gang med opgaven, og skuespillerne fortæller, at han opfører sig, som om han aldrig havde bestilt andet end at være på et teater. Hans egen tørre kommentar til de nye omgivelser lyder i al sin enkelhed:

– Det er dejligt, at folk kommer præcist til prøverne. Det har jeg aldrig oplevet på studenterscenen.

C. F. Garde.

Hanne Ribens som Marie Paule og Troels Munk som Roger i »Vær's'go og spis«

VÆRS'GO' OG SPIS

(La bonne Soupe)

Komedie i tre akter af

FELICIEN MARCEAU

Oversættelse: *Chr. Ludvigsen*

Dekoration: *Jens-Anker Olsen*

Iscenesættelse: *Palle Skibelund*

Personerne, i den rækkefølge de forekommer:

Marie Paule	{	<i>Mime Fønss</i>
	{	<i>Hanne Ribens</i>
Croupieren		<i>Ulf Stenbjørn</i>
Bartenderen		<i>Peter Eszterhas</i>
Gaston		<i>Poul Smyrner</i>
Moderen		<i>Bodil Lindorff</i>
Roger		<i>Troels Munk</i>
Kunden hos Roger		<i>Fritz Brun</i>
Madame Roger		<i>Jane Jeppesen</i>
Portieren		<i>Harald Hejst</i>
Guiden		<i>Gustav Bentsen</i>
Odilon		<i>Gyrd Løfquist</i>
Mauricette		<i>Elin Reimer</i>
Irma		<i>Bodil Lindorff</i>
1. kunde		<i>Børge Hilbert</i>
2. kunde		<i>Troels Munk</i>
3. kunde		<i>Gunnar Stryhn</i>

Alphonse	<i>Harald Hejst</i>
Stuepigen	<i>Birthe Mariat</i>
Lecasse	<i>John Hahn-Petersen</i>
Joseph	<i>Poul Smyrner</i>
Angèle	<i>Elna Brodthagen</i>
Raymond	<i>Harald Hejst</i>
Maleren	<i>Fritz Brun</i>
Jacquot	<i>Erling Dalsborg</i>
Minouche	<i>Elin Reimer</i>
4. kunde	<i>Gustav Bentsen</i>
5. kunde	<i>Frode Sørensen</i>
Armand	<i>Jørgen Fonss</i>
Den anden mand	<i>John Hahn-Petersen</i>
Armands moder	<i>Elna Brodthagen</i>
Ernest	<i>Fritz Brun</i>
Madame Desvaux	<i>Bodil Lindorff</i>
Madame Thonnard	<i>Jane Jeppesen</i>
Jeannine	<i>Annie Birgit Garde</i>
Mollard	<i>Lars Lunøe</i>

Efter forfatterens hensigt udføres som ved førsteopførelsen i Paris
flere roller i komedien af de samme skuespillere

Sceneteknik: *Aage Rishøj* – Belysning: *Carl E. Andreassen*

Kostumer: *Aarhus Teaters Skrædersal v. Maria Deleuran*

Frisørarbejde: *Caroline Nielsen*

Pelsværk venligst udlånt af buntmager *Alfred Sørensen*

Pause efter 2. akt

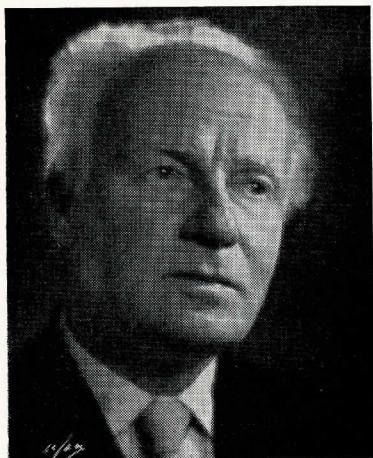
Spilletid: 2½ time

FELICIEN MARCEAU

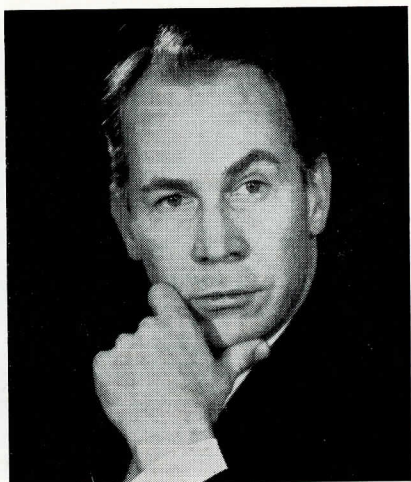
Hvad ler vi af?

Hvis man tør tro en almindelig anerkendt teori, så giver især vore medmenneskers uheld ofte anledning til vor munterhed. Vi ler af en forbipasserende, når han snubler, deraf kunne man måske slutte, at latteren har sit udspring i ondskab, men den teori holder nok ikke stik for en nærmere prøve. Det er rigtigt, at vi ler af manden, der falder, men hvis han har det uheld at falde ned fra 16. etage i stedet for at falde på fortovet, måtte vi følgelig mere os 16 gange så meget. Men vi ler overhovedet ikke af den mand, der falder ned fra 16. etage – højest hvis han ved en bevægelse får os til at glemme den farlige situation – eller hvis han f. eks. på vejen ned spørger den kønne blondine på 3. etage: Hvordan har De det?

Eller lad os vælge et andet og mere slående eksempel: Vi ler af »Harpagon« i Molières »Den gerrige«, når han opdager, at hans pengekasse er tyvstjålet. Vor latter forstummer, hvis det er et lille bybud, hvis samlede spareskillinger man er løbet med. Kort sagt, vi ler af de andres ulykke, når den ikke betyder noget, men en virkelig bestjålet virker ikke latterlig. Den bestjålne gnier eller den bestjålne tyv er komiske, et pænt menneskes virkelige ulykke aldrig. – Den latter, der fødes ud fra ønsket om gengældelse, er den sundeste og mest gavnlige, og sluttelig befinder der sig i ethvert normalt sammensat publikum (efter latteren at dømme) bestemt flere ægtemænd end elskere, og det må i grunden synes særdeles trøsterigt for den offentlige moral.

Paul Smyrner

Gyrd Lofqvist

Bodil Lindorff

Elin Reimer

Et kig tilbage —

Elleve forestillinger viste Aarhus Teater sit publikum i denne sæson. De var i rækkefølge:

Operetten »Rose Marie« af Rudolf Friml og Oscar Hammerstein II.

Skuespillet »Biedermann og Brandstifterne« af Max Frisch.

Skuespillet »Værsgo' og spis« (La bonne soupe) af Felicien Marceau.

Enakterne »Den farlige Leg« og »Paria« af August Strindberg.

Festspillet »Elverhøj« af J. L. Heiberg og D. Fr. R. Kuhlau.

Parodikomedien »Ulysses von Ithacia« af Ludvig Holberg.

Skuespillet Trappen« (Les batisseurs d'empire ou le Schmürz) af Boris Vian.

Sangspillet »Eventyr på Fodrejsen« af Chr. Hostrup.

Skuespillet »Pariserkomedie« af William Saroyan.

Skuespillet »De skyldfri« (Zeit der shuldlosen) af Siegfried Lenz.

Enakterne »Den stærkeste« af Aug. Strindberg, »De to Bød-

ler« af Fernando Arrabal og »Historien fra Zoo (The Zoo story) af Edward Albee vistes på A. T.s »Ung scene« og

»Forsøgsscenen«.

Vi siger »tak« til det publikum, som fulgte vore forestillinger gennem sæsonen og »velkommen« til august, hvor Aarhus Teater indleder sin treogtredsindstyvende sæson med Schubert-operetten »Jomfruburet«.

På gensyn!

HUSKER DE?

*Jane Jeppesen, John Hahn-Petersen, Harald Hejst og Tonny Spangsbo
i Boris Vians »Trappen«*

HUSKER DE?

Børge Hilbert og Erling Dalsborg i »Eventyr på Fodrejsen«

HUSKER DE?

Poul Petersen, Ulf Stenbjørn og John Hahn-Petersen i »Liedermann og Brandstifterne«

ORIENTERING

Det kgl. Teaters repertoire i maj 1962.

SKUESPIL: Jean Anouilh: »Becket«. – Carlo Goldoni: »Mirandolina«. – Anton Tjekhof: »Tre søstre«. – Harold Pinter: »Gæsten«.

OPERA: Verdi: »Rigoletto«. – Puccini: »Boheme«. – Rossini: »Barberen i Sevilla«. – Henry Purcel: »Dido og Æneas«. – Pergolesi: »La serva Padrona«. – Rossini: »Askepot«. – Du Puy: »Ungdom og galskab«. – Mozart: »Cosi fan tutte«.

I Ballet- og Musikfestivalen 15.-31. maj opføres:

OPERAERNE: »Rigoletto«, »Dido og Æneas«, »La serva Padrona«, »Cosi fan tutte«, »Askepot«, »Ungdom og galskab«, »Figaros bryllup« samt premiere på Henzes opera »Elegi for unge elskende«.

BALLET: Harald Lander/Knudåge Riisager: »Etudes«. Harald Lander/J. B. Lully: »Victoires de l'amour«. – MacMillan: »Dances concertantes«, »Under jorden«, »Solitaire«.

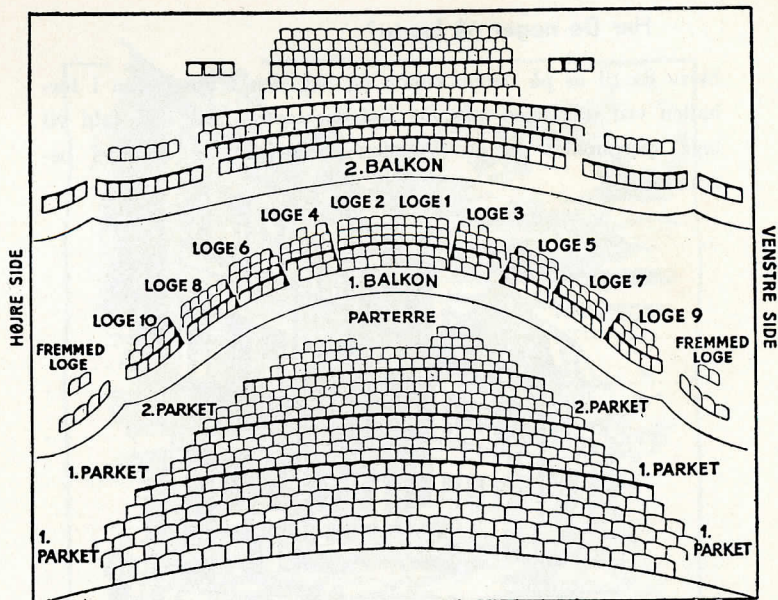
I Festivalen opføres tillige følgende:

BALLETTER: »La Ventana«, »Sylfiden«, »Fruen fra havet«, »Cyrano de Bergerac«, »Frøken Julie«, »Coppelia«, »Fjernt fra Danmark«, »Apollon Musagetes«, »Søvngængersken«, 3. akt af »Napoli«, »Carmen«.

ODENSE TEATER havde 11. maj skandinavisk urpremiere på sæsonens slutbombe, den kvikke amerikanske musical »Pajama game« af Richard Adler og Jerry Ross. Det er en munter og moderne ting med iørefaldende musik og en handling taget lige ud af hverdagen, den udspilles på en pyjamasfabrik i en lille by i Midt-vesten i U. S. A. Mændene bag opsætningen af »Pajama game« i Odense er svenskeren Carl Gustaf Kruuse, der står for dansene, Aksel Wellejus, der leder den musikalske indstudering, og Mogens Brix-Pedersen, der som iscenesætter har ansvaret for helheden.

Til hovedrollerne er engageret tre gæster: Jytte Elga Olga, Dario Campeotto (der her får sin sceniske debut), og Holger Perfort. Andre større roller spilles af bl. a. Birthe Backhausen, Hanne Løye, Guri Richter, Lone Bastholm, Morten Grundwald og John Larsen. Ialt er der ca. 50 medvirkende, dekorationer og et hav af kostumer af Jørgen Esben Hansen. Forår og opetrette har i mange år hørt sammen på Odense Teater, og der er sikkert ingen tvivl om, at »Pajama game« trods sin moderne popprægede stil vil glide ind i den traditionsrige række af store musikforestillinger.

AALBORG TEATER slutter en stor kunstnerisk og bevæget sæson med en traditionel, men festlig opførelse af Lehar-operetten »Den glade Enke«. Arne Weel, som selv mere end 1000 gange har spillet grev Danilos rolle, har sat forestillingen i scene og har til sin afløser i det elegante rollefag fundet sangeren og skuespilleren Bent Weidich, som med fuld ret virkelig er aftenens helt. Sammen med ham står Annie Jessen, fremdeles i besiddelse af stemmekraft og koketteri som Hanna Glawari. Disse to i fællesskab med Aalborg Byorkester under Jens Schrøder ledelse og så naturligvis Lehars folkekære melodier bar forestillingen. Lis Hartmann og Henry Büchmann var Valencienne og Rosillon – det andet elskepar, desuden medvirker størstedelen af teatrets personale og de søde danserinder fra Rita Clair-balletten. Der er sikkerhed over Arne Weels iscenesættelse og fest og fart over de store farverige optrin.

	Ord. pris		Ord. Pris
1. parket, 1.-6. rk.	15,00	Fremmedloge, 1. rk.	18,00
1. parket, 7.-10. rk.	12,00	Klapsæder, 1. balkon	8,00
2. parket	9,50	2. balkon, 1. rk.	10,00
Parterre	8,00	2. balkon, 2. rk. midtfor ..	7,00
1. balkon, 1. rk.	15,00	2. balkon, 2. rk. siderne ..	6,00
1. balkon, 2. rk. loge 1-4 .	15,00	2. balkon, 3.-4. rk.	6,00
1. balkon, øvr. rk. loge 1-4	12,00	2. balkon, 5.-7. rk.	5,00
1. balkon, øvr. rk. loge 5-10	10,00	2. balkon, 8.-10. rk.	2,50

Billetter kan købes og forudbestilles uden forhøjelse 6 dage frem 11-17 i Scalas forhal. Derudover salg til forestillingsdagen fra kl. 17 i billetkontoret i teatrets forhal. - **Telefon 2 26 22.**

Billet-priserne kan forandres ved gæstespil, tourneur og særforestillinger. - Ved tlf.-bestilling betales et noteringsgebyr af 15 øre pr. billet. - Alle ovennævnte priser er incl. garderobe.

Annoncerne arrangeret af Lockeys Reklamebureau